

EEN WANDELING DOOR PARIJS.

DOOR

G. VERSCHUUR.

Ik flaneerde onlangs op de wijze die den Parijzenaar eigen is, met eene snelheid van een kilometer per uur, rechts, links, op zijde en vooruit kijkend, over den Boulevard, toen een oud vriend uit Amsterdam mij de hand toestak, en na de gebruikelijke informaties omtrent gezondheid als anderzins, mij de vraag stelde: „Vertel jij me nu eens, wat is hier op het moment te zien?”

Die vraag werd onmiddellijk opgevolgd door: „Je begrijpt, ik ben hier misschien een dertig maal van mijn leven geweest, en ken Parijs als „mijn zak”. Kom mij dus niet met museums, kerken en dergelijken voor den dag; maar is hier op het oogenblik ook iets bijzonders? Ik ben hier reeds een dag of drie, heb de beide salons, Nero in het Hippodrome en een paar nieuwe stukken in theaters gezien, en weet nu verder eigenlijk met mijn tijd geen weg.

„Wanneer gij Parijs kent als „uw zak” — was mijn antwoord — dan zijt gij een specialiteit, want dezulken zijn er niet veel, ook niet onder hen die hier gewonnen en geboren zijn. Wilt ge evenwel u een ganschen dag aan mijn geleide toevertrouwen, dan zal het mij een genoegen zijn, u een wandeling te doen maken, die u de overtuiging zal geven, dat hier evenals in iedere groote stad véél valt te zien, véél op te merken, waaraan de vreemdeling, ja zelfs de inwoner niet denkt. Ik zal u overmorgen vroegtijdig aan uw hôte afhalen; ge zult laat en vermoeid naar bed gaan, maar de verklaring moeten afleggen dat er in „uw zak” nog veel verborgen schuilhoeken bestonden.

Twee dagen later stak ik mijn arm door den arm van mijn vriend, en daalde te acht uur 's morgens de kleine steenen trap af, die van de Rue Vivienne naar het Palais Royal voert. Links afslaand, gebood ik halt voor het eerste huis in de rue de Valois. „Hef het hoofd op, amice, en aanschouw het hoogste huis, wat het aantal verdiepingen betreft, van geheel Parijs. Het telt er negen. Het werd in het einde der vorige eeuw door Stanislas Radziwill, een Russisch banneling, gebouwd, en wie over een jaar hier komt, zal er vergeefs naar zoeken, want eerlang wordt hier een geheel blok oude huizen afgebroken, die allen aan de Fransche Bank behooren,

Laat ons die negen verdiepingen opklouderen; wij zullen — aangezien er twee trappen zijn, die om elkander slingeren — ieder eene afzonderlijke nemen, en zonder elkaar onder weg te hebben ontmoet, op de 9e étage weder samen komen.

„Vriendelijk gepresenteerd, doch ik geloof u gaarne; en wanneer ik nu